

מנאנס ונרדם באופן הפגנתי בשעת נאומו הגדול של דויד בן-גוריון בוועידת מפא"י

הכתו סתיון מתאים, כדי למשוך את לב הנוער.

תחת ללמד את צופי רמת-גן את ערכי רוברט סטיבנסון סמית באדן-פאול, ולחנך אותם לעבודה קשה בקיץ, נהג למלשטריך לשלוח את צופי למחנות-גופש נוחים. "אצי לי לא יוצאים למחנה בלי תנור-גז", התפאר מאמצים וחובות, איפשר לו למנוע את פרי-שט נערי מצריף הצופים.

התיריון: עבד אדי-נאצר. עד של-פתע התברר כי גם שיטות אלו לא הספיקו, והצופים הצעירים החלו נוטשים את התנועה. למלשטריך החליט לבלום את גל העזיבות.

השיטה הבדוקה: הוא שלח מכתבים ל-הורי הצופים, הציע לארגן מסע-גופש לקפ-ריסין. במחיר של 100 לירות לצופה, הת-כונן להשיט לקפריסין 300 נערים ובכך לשמור על השתייכותם לתנועת-הנוער.

התנצל השבוע יעקב ("יאני") אפשטיין, האחראי הסימפטי של הצופים, שלא היה נלהב לתוכנית המהפכנית ביותר בתולדות תנועת-הנוער בארץ: "יש סיבה חשובה לקיום הטיוול. עבדול נאסר מארגן את צופי המזרח התיכון נגד ישראל. אנחנו רוצים לשלוח את הרמטגנים כדי לחזק את הקשרים עם צופי קפריסין, שלא יפלו ברשתו של רוון מצרים."

חינוך

הסושי עשה את שלו

המורה הבלתי-מוסמך דומה לכושי של המורה המפורסמת: כאשר הוא גומר לע-שות את שלו, דורש ממנו משרד-החינוך ללכת.

קיים עדיין ויכוח אם אמנם יכולים בתי-הספר בישראל להתקיים בלי 3500 המורים הבלתי-מוסמכים, שרובם משרתים באיזורי-פיתוח, שם דורכת רק בקושי רגלו של המורה המוסמך.

אולם למרות אי-סיומו של הויכוח הת-ליט משרד-החינוך, לגבי כמה מן המורים האלה, שהם עשו את שלהם, יכולים ללכת **תעסוקה בשורות הממשדה.** שני כאלה הם סעדיה לנקרי (36) ואהרון צ'יפלו (40), בעלי מפתחות מרובות-ילדים, שפוטרו מעבודתם החינוכית.

מאז סוף חודש אוגוסט 1959 מסתובבי השניים ללא עבודה, אחרי שקיבלו מכתב פטוריים, ומשרד-החינוך סירב לעזור להם להשלים את לימודיהם באולפן, ולקבל תוא של מורים מוסמכים.

תחת זאת הצליח סעדיה לנקרי, עול-מספרד ואב לארבעה ילדים, לשכנע את משרד-החינוך והסתדרות המורים להרכיב ועד פריסטית, שתדון בגורלו. קבעה אותה וע-המשך בעמוד 4

ולשלם עבור הנוק החמור שנגרם באשמת חושי ואנשיו.

● **בפרשת "אל עז"** נאלצו העתו-נים לאשר בעקיפין את ההאשמות החמורות של העולם הזה (1169) על ביזבזו המיליוני-נים, בשעת רכישת הבריטניות. כך אישר השבוע הארץ במאמר על רכישת הסילונים החדשים: "לא הובא (בשעתו) בחשבון... תוצאה המורזו של מטוסי הסילון... ה-תוצאה היתה כי היתרון שמטוסי בריטניה הקנו לא-על הצטמצם לתקופה של שנתיים, במקום חמש-שש שנים שלהן קיח... (הדבר) מנע מאל-עז לכסות את מחיר ה-קרן של צייה הנוכחית" הארץ טען, משום-מה, שאין להאשים בכך איש — תוך התעלמות מן העובדה כי אף אחת מן החברות האמריקאיות המנוסות לא קנתה את הבריטניות, בהעריכך נכון את ההתפת-חות, בניגוד להנהלה השחצנית של אל-עז.

נוער

הצופים הוודדים

תנועת-הצופים המפא"ית, הנהנית מתמי-כה כספית של הממשלה והרשאת לנהל תעמולה בין תלמידי בתי-הספר, בעזרת המורים (העולם הזה 1140), נחשבת לתנו-עת-נוער מאושרת. הורים רבים חושבים שאינה תנועת-נוער מפלגתית. הם מסתמכים על העובדה שציגי מפא"י, הציכ והפרוגר-סיבים נמצאים יחד באגודת אוהדי תנועת-הצופים, כיהלומים ססגוניים בכתר הממ-לכתי.

הכתר המכובד חיוק את הצופים. שעה שתנועת-הנוער האחרות סבלו ממחסור כרוני של חניכים וגותקו מבתי-הספר, הצ-ליחו הצופים לרשום במסגרתם, בערים וב-מושבות 12 אלף החברים.

אך ראשי הצופים, לא שבעו נחת מהצ-לחתם. הם ידעו כי חניכיהם אינם לוקחים חלק פעיל בחיי הצופים, מזלזלים בעקרונות הקיבוציים של התנועה.

התאונן השבוע אחד המדריכים, שנשלח לבלות את שירותו הצבאי בעיר, והמ-צצל את הזמן כדי ללמוד באוניברסיטה: "ה-חניכים שלי באים רק למסיבות הקברט ב-ש, ולסידרת שיחות על בעיות-מין. כ-אני מזכיר להם את העקרון הצופי, חינוך לחלוציות בכל שטחי החיים, תוך העדפת ההתיישבות העובדת, מסתלקים כל התני-כים מן הצריף."

● **תנור-גז לצופים.** היתידים שאף פעם לא סבלו מהתרונות צריפיהם היו צופי רמת-גן, כי המדריך המבוגר משה למלש-טריך, בעל בית-חרושת לממטרות, שהת-פרסם בוויכוח עם הממשלה על גובה מחיר היצוא של סחורתו, ידע תמיד לשים בקצה

שהחליט למתוח את העתונאים הנבהלים. הוא טילפן לאשתו.

אישון לא הספיק לסיים את השיחה. דני מנדלסון האלגנטי פתח את הדלת, כשחיוך רחב על פניו. "חברה", פנה בקול רחיצער אל העתונאים הנדהמים, "ארן הלך כבר הביתה."

הכרזתו של מנדלסון איכזבה את הכת-בים. "לא יהיה לנו מה לכתוב", התאוננו בפני מנדלסון השלה, "סדר לנו משהו!" אך האכזבה שהיתה מנת חלקם של כל העתונאים לא כללה את אברהם ("כושי") לוי, כתבו המזוקן של הגירוזלס פוטס. הוא נטל את הטלפון, ביקש מעורך-הלילה של יומנו להשאיר מקום בולט בעמוד הראשון. "יש לי ידיעה מצוינת", הודיע כושי בטל-פון, "דובר מפא"י נעל את העתונאים ב-חדרו!"

● **מפא"י נגר במאונה.** למחרת לא חזל הטלפון לטרטר בחדרו הצנוע של מנ-דלסון, בבנין מפא"י ברחוב הירקון, תל-אביב. עתונאי-החוץ ביקשו אישור לידיעה, שפורסמה בהבלטה בגירוזלס-פוטס, מיהרו לטלגרף אותה לעתונאים בחו"ל.

הדבר הרגיו את מפא"י, במיוחד לאור ה-עובדה שגירוזלס פוטס הכושל, דלי-התפוצה, מתקיים מסובסדיה מפא"ית, וכי למעשה הוא שייך לגורמים מפא"יים.

סיסר השבוע מנדלסון הצעיר: "טילפנתי לשריה שפירא, ראש מערכת גירוזלס פוטס בתל-אביב, ואמרתי לו: המקרה חמור, אולם לא אני סגרת את העתונאים. תכחישו את הידיעה, כי העניין רק היה בדיחה! שירא התקשר עם טד לוריא, עורך העתון בירר-שלים, אבל לא פורסמה כל הכחשה לכתבה של כושי. לכן אתבע אותם לדון בפני אגו-דת העתונאים. חוץ מזה אתיעץ עם היועץ המשפטי של מפא"י, יתכן שאתבע את ה-עתון ואת כושי למשפט על הוצאת דיבה." בסוף השבוע נשארה התעלומה בלתי-פתורה: מי כלא את העתונאים בבית-מפא"י?

לבד במערכה

בשלושה מקרים נפרדים הושם השבוע הדגש על עמדות, שהעולם הזה ייצג אותן לבדו, מול נסיון ההשתקה של העתו-נות הכללית:

● **פרקטיקה-מחוז יעקב בריאור** הופיע בפני ציבור העתונאים בתל-אביב, הטיף להם מוסר על כניעתם להחלטות שר-רותות לאסור פירסום של פושעים. תוך כדי כך חזר בריאור על טענות העולם הזה, כי העלמת שמותיהם של פושעים מבטלת גורם חשוב של הרתעה, מגינה על פוש-עים ופוגעת בשלום הציבור.

● **בפרשת ה"ברמלית"** ניתן אי-שור לגילויים המחרידים של העולם הזה (1174). העתונאים, שהשתיקו את הגילויים, נתנו פירסום לטענות החברה הצרפתית כי "התקלות" נגרמו על-ידי הצחת הישראלי-החברה סירבה להיענות לדרישות אבא חושי

לא יכול לסבול את נוכחותם של חמישה כתבי היומונים, שנמצאו בחדר הסמוך, שמעו את הדיון הסוער. "למה הבאת אותם?" שאל את דני מנדלסון, דובר המפלגה. "לא צריך להביא עתונאים לישיבות המז-כירות!"

מנדלסון הממושקף פנה אל הכתבים, ביקש מהם להיכנס לחדרי המרוחק יותר ממקום הישיבה. אלי אברהמי (נמרחב) משה אישון (הצופה), שרגא הרגיל (ידיעות חד-שות), שלמה נקדימון (חרות), ואברהם לוי (גירוזלס פוטס), מלאו את בקשתו של הדובר שחור-השיער, הם התמקמו בחדרי-חיוכו לסיום ישיבת המזכירות.

● **בנין מפא"י — בית-סוהר.** השיחה הבטלנית שניהלו העתונאים בינם לבין עצ-מם לא סיפקה את יצר רדיפת החדשות של-הם. כתב חרות המשוועם החליט לעזוב את החדר.

להפתעתו גילה כי הדלת נעולה על מנ-תה. "צריך להזעיק את המשטרה!" קרא נקדימון בהתרגשות, "סגרו אותנו כמו ב-בית-סוהר!"

"אני מטלפן!" הכריז משה אישון הדתי,

הדרוזיים

כשהמחקר בידו, שגילוי עשוי היה לגרום להריגת פרידמן ובן-השייך עלידי דרוזים קנאים, מיהר הצבר העברי לאישיות חינוך-כית מרכזית בישראל. הוא הציע להדפיס את מחקרו בחוברת מיוחדת, שעתידיה היתה לשאת את השם: דע את ארצך.

החוקר הנמרץ נענה בשלילה, ובלתי-ברירה הציע את גילוייו לגליון-1, ביקש ממנה לתת-השידור לחבר סידרת תסקיות על חיי הדרוזים. במשך כמה חודשים הת-גלגלה עבודת-המחקר באורנו הפרטי של מיכאל ("מייק") הולר, אחד האחראים לתת-השידור הצבאית, שלא היה לו קשר לגניבה.

★ ★ ★

הגונב מגנב — פטור

● **גניבה התגלתה** במקרה, כשחור-העמוס לגליון-1 וביקש את מחקרו. איש לא ידע את מקומו. ואז הזעיק את המשטרה. אך זריזותו של עמוס בהוצעת המשטרה היתה בעוכריו. הכריז השבוע אחד החוקרים, שטיפלו בגניבה: "אנחנו לא נעמיד את הגנב לדון. איננו משוכנעים כלל אם גנב את המחקר או לקח אותו בתוסל-לב. בכלל, הפסקו הנודע אמר: הגונב מגנב — פטור. מה שברור הוא כי פרידמן עשה מעשה מימרה חמור, בהעתיקו בגנבה את עקרי-נות הדת של הדרוזים. מעשה זה פוגע בשמה הטוב של המדינה. אנחנו נעמיד את החוקר הבלתי-אחראי הזה לדון!"